

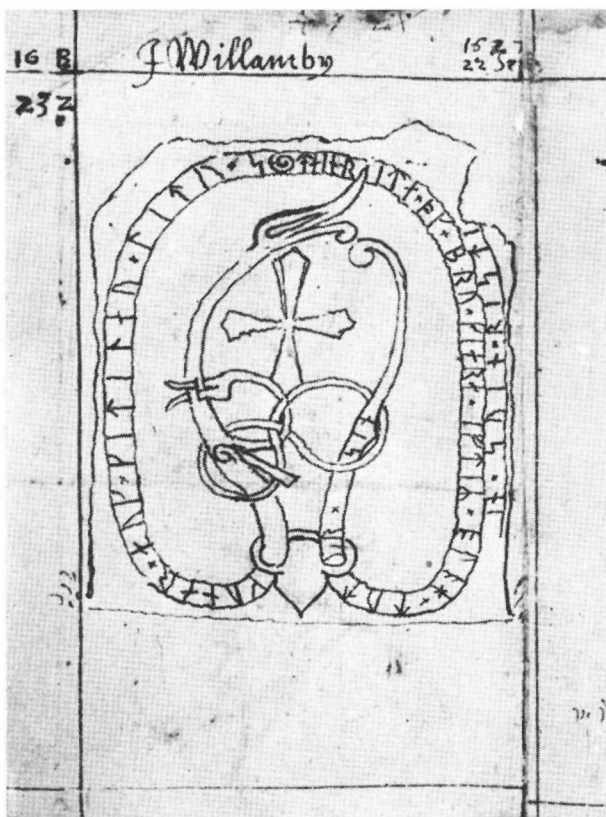

Fig. 91. U 377. Velamby, Vidbo sn.
Efter teckning av Bureus.

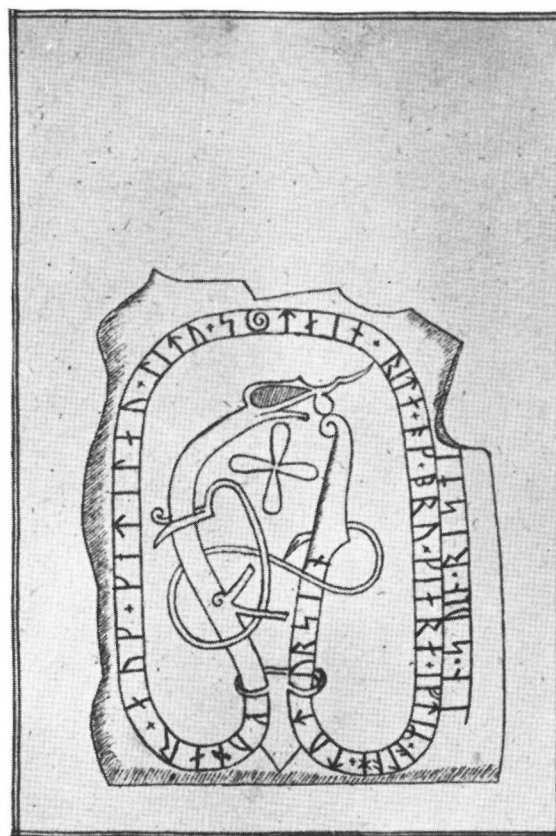

Fig. 92. U 377. Velamby, Vidbo sn.
Efter teckning av Rhezelius.

377. Velamby, Vidbo sn.

Litteratur: B 32, L 529, D 2:161. J. Bureus, F a 6 s. 109 (Bureus' egen uppteckning), s. 207 (Rhezelius), F a 10:2 n:r 16 b; Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, F l 5:1 n:r 36, Monumenta 3, bl. 124; O. Celsius, SR 2, s. 64, 177; UFT h. 4 (1875), s. 66; E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 89, Anteckningar (ATA).

Äldre avbildningar: Bureus, teckning (F a 10:2 n:r 16 b) och kopparstick (F f 6 n:r 210); Rhezelius, teckning (F l 2 n:r 32); Peringskiöld, teckning (F l 5:1) och träsnitt (i F l 5:1, Monumenta och B 32); Dybeck a. a.; Brate 1909 (fragment, ATA).

Runstenen var känd redan av Bureus, som den 22 sept. 1627 upptecknat inskriften »Vidh Villamby» (F a 6), »I Willamby» (F a 10:2). Rhezelius: »Widh Willembi» (F a 6). *Ransakningarna*: »Vthi Wellamby giärdet straxt vidh byen finnes och en Steen med Runaskriff, med någre andre orijade». Tydligen har i närheten av runstenen funnits några resta bautastenar. På Peringskiölds teckning antydes, att framför runstenen varit en stensättning av låga stenar. Platsen anges som »Wijdbo Sochen och Wälamby giärdzbacke» (B 32: »Väländs gärdes backa», L 529: »Wälamby gärdesbacke»). Ännu vid mitten av 1800-talet stod runstenen kvar på sin ursprungliga plats. Dybeck uppger, att, när den av honom granskades, stod den »på en liten höjd i Welambys gärde, norr om och invid vägen mellan gården och Karby, men lär sedan blivit bortförd och lagd i grunden till ett uthus». I varje fall fanns den icke längre kvar på sitt gamla ställe. Brate säger sig länge förgäves ha sökt efter stenen, tills han av en arbetare fick höra, att ett stycke av en runsten hade legat bland fyllningen i grunden till stallet vid övre

Fig. 93. U 377. Velamby, Vidbo sn. Efter teckning av Peringskiöld.

gården i Velamby. Det lilla fragmentet, 0,66 m. långt och 0,35 cm. brett, visade sig ha tillhört U 377, som sålunda har blivit sönderslagen och förmodligen sedan använd som fyllnad i stenfoten till stallet. Fragmentet tillvaratogs och låg 1909 vid Brates besök invid källardörren strax utanför gårdsplanen till övre gården. Det har sedermera förgäves eftersökts liksom övriga delar av runstenen.

Enligt Brate var fragmentet granit. Stenens höjd (enligt Peringskiöld) ung. 1,35 m., bredd ung. 1,25 m. Ristningen ung. 1,10 × 1,15 m.

Inskrift (enligt B 32):

kunar × auk × ketilau × litu × stain × rita × ok · bru × kiara × iftir × oloh × tutur · sina in suain risti
 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60 65
... nar
 70

Gunnarr ok Ketiløy letu stæin retta ok bro gera æftir Olog, dottur sina. En Svæinn risti [run]ar.

»Gunnar och Kättilö läto uppresa stenen och göra bron efter Olog, sin dotter. Och Sven ristade runorna.»

Till läsningen: På stenens h. sida är ett stycke avslaget, varigenom ett par runor av inskriftens sista ord ha gått förlorade. — Bureus: 10 i, 44—47 oloh; 56 a saknas, likaså 61 a och de sista runorna 69—71 nar. — Rhezelius: 10 e, 44—47 oloh; 56 a saknas, likaså 61 a och 69—71 nar. — Dybeck: 10 e, 44—47 oloh, 56 a, 61 a, 69—71 nar. — Brate: På det av Brate funna fragmentet funnos runorna 7—12 uk × keti.

Om namnet *Ketiløy* se Sö 338. Något kvinnonamn **oloh** är f. ö. icke känt. Möjligen är **oloh** fel för **olof** *Olof*, om vilket kvinnonamn se Sö 296-

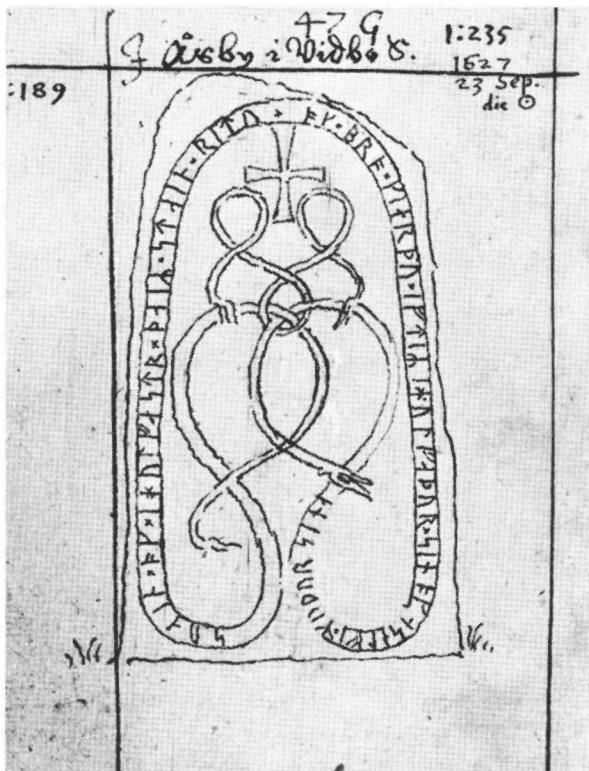

Fig. 94. U 378. Åsby, Vidbo sn.
Efter teckning av Bureus.

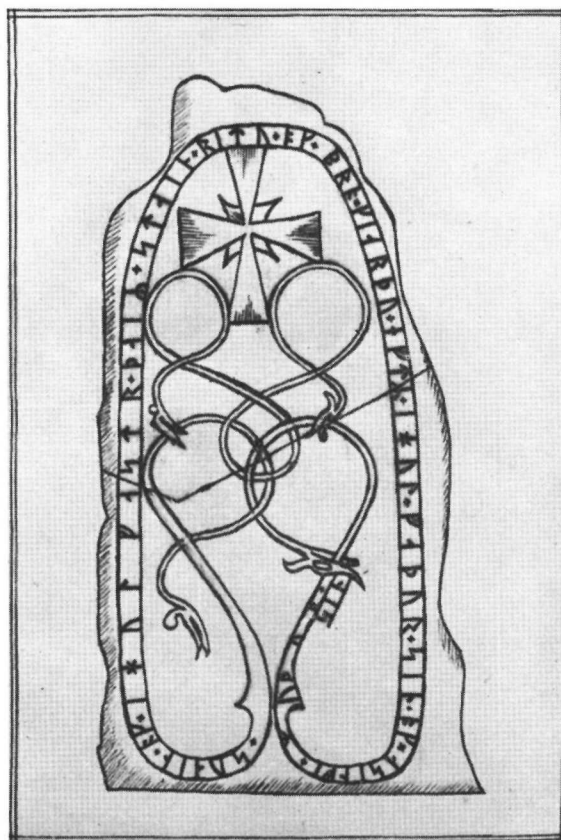

Fig. 95. U 378. Åsby, Vidbo sn.
Efter teckning av Rhezelius.

378. Åsby, Vidbo sn.

Pl. 42.

Litteratur: B 35, L 530, D 2: 164. J. Bureus, F a 6 s. 110 (Bureus' egen uppteckning), 204 (Rhezelius), F a 5 n:r 463, F a 1 s. 101, F a 10: 2 n:r 47 g; Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 125; O. Celsius, SR 2, s. 65, 430, Acta Literaria Sveciæ 2 (1725—29), s. 281; UFT h. 4 (1875), s. 66; E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 117, Anteckningar (ATA).

Äldre avbildningar: Bureus, teckning (F a 10: 2 n:r 47 g); Rhezelius, teckning (F 1 2 n:r 22); P. Helgonius o. J. Hadorph, träsnitt (i Monumenta 3 och B 35); Dybeck a. a.

Runstenen var känd redan av Bureus; han har själv granskat inskriften den 23 sept. 1627 »Widh Åsby i Widhbo Sokn». Rhezelius anger som plats: »Widh Åsby i N. Gärdsbackan». Stenen är på Rhezelius' teckning kliven ungefär på mitten. *Ransakningarna*: »Widh vägen uthi Åssby giärde finnes och ehn Runasten någodt medh dess bookstäfver pårijtadt.» I Peringskiölds *Monumenta* finnes en anteckning: »Åsby gärdsbacke vijd byn i 3 stycken och derföre upspelad d. 10 juni 1684.» Av Helgonius' träsnitt framgår också tydligt, att runstenen vid denna tid har varit sönderslagen i tre delar, som emellertid passade väl tillsammans. Inskriften var därför fullständigt bevarad. O. Celsius, som först har fått inskriften meddelad av d:r Georg Wallin, uppger som plats: »uth med långåsen och Nederänge Krog på Stockholms vägen» (enligt uppgift av krögerskan på Nederänge krog). Senare har han själv den 25 juni 1728 granskat